

Ако и да беше твърде мълчалив, баща ни, кога се съберяхме вкъщи, най-вече вечер, обичаше да ни разказва за разни случки и събития из живота им по Балкана като хайдутни и четници. Също така обичаше да свири на тамбурага си, на която се научил да свири, когато бил в Сърбия и живял в малката паланка Чачак. Свиреше и пееше. Пееше старинни юнашки песни. Нямаше хубав глас, но пееше доста добре, обикновено пеене.

С политика, разбира се, се занимаваше. Целият му живот беше само политика, но не беше вулгарен политик и партизанин. Беше консерватор - русофил. Без чужда помощ, казваше той, ние не можем да се освободим. Под "чужда помощ" той обикновено разбираше Русия и донегде Сърбия. Той винаги се страхувал да не би народа да въстане и в такъв момент на въстание да не го оставят беззащитен. Поради тази причина не е бил партизанин на масовото народно въстание, ако последното не е подкрепено от една солидна помощ от вън.

У нас постоянно се говореше за политика. Помня, че идваха много офицери и емигранти от Русия. Идваше у нас често и Радко Димитриеви. Той винаги, когато беше в Русе, правеше визита на баща ми. Баща ми, обаче ако и да уважаваше русите, не искаше да изпрати синовете си да учат в Русия. Страх го беше да не станат пияници, тъй като русите много пиели.

Захари Стоянов също идваше у нас при баща ми. Уж се имаха, обаче много се караха. Разбирам сега, че това е било на политическа почва. Захари Стоянов искаше от баща ми разни книжа и документи и като че ли за тези книжа се караха и дигаха гюрултия най-много. Такива разни книжа /писма, документи и пр./ баща ми имаше в един куфар и щом дойдеше у нас Захари Стоянов, последния започваше да бърка в куфара с книгата и записваше нещо от тях. Слушах, че Захари Стоянов пишел някакви книги.

Баща ми купил, когато живял в Белград едно лозе, близо до вилата /къошка/, гдето живеели Раковски и Л. Каравелов. Тримата постоянно се събирали и все заедно живеели. И двамата са имали голямо влияние върху баща ми. Баща ми разправяше, че Раковски казал какво ще дойде време да ходим с кола без коне. След като аз се омъжих и дойдох да живея в Сливен, баща ми ни идва на гости. Заведохме го на Сливенските бани с автомобил. По пътя той все това разправяше, че доживял да види сбъднати думите на Раковски.

Баща ми дойде тогава в Сливен главно по одобряване проектите за паметник на Хаджи Димитър, а покрай това и на нас на гости.

Дълги години баща ми беше председател на Русенското опълченско дружество, заедно с Гецо Ангелов, Стойчо Кепсизов и др. Дружеството се бе заело с издигането Опълченския паметник в Русе, който сетне нарекоха Паметника на свободата, под ръководството на известния италиански скулптор Арналдо Цоки. За този паметник се носеха грамадни гранитни блокове чак от Италия. Искаха да изградят висок и величествен паметник, който да се вижда в Румъния.¹¹

Баща ми знаеше турски език много добре, той го говореше като същински турчин. Сръбски говореше, но не много правилно. Румънски език също така много